

Przed wydaniem takiego zarządzenia należy wysłuchać opinii Państwowej Rady Apropowizacyjnej.

Art. 12. Ustanowione w myśl ustawy z 29 lipca 1919 r., poz. 381 № 64 Dz. Praw, Rady i Komisje Apropowizacyjne utrzymuje się w mocy z zakresem działania, który określi osobna instrukcja Ministerstwa Apropowizacji.

Art. 13. Ustawa ta wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1919 r. Z dniem tym tracą moc postanowienia ustawy z 29 lipca 1919 r. poz. 381 № 64 Dz. Praw.

Ustawa ta obowiązuje na całym obszarze ziem Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem obszaru b. dzielnicy pruskiej, dla której potwierdza się sekwestr na pszenicę, żyto, jęczmień, owies, mieszanki oraz groch.

Szczegółowe przepisy wykonawcze wyda Minister dzielnicy tej po porozumieniu z organizacjami wytwórców i spożywców.

Art. 14. Wykonanie tej ustawy porucza się Ministrowi Apropowizacji w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Marszałek:

Trąbaczewski

Prezydent Ministrów:

I. J. Paderewski

Minister Apropowizacji:

St. Śliwiński

486.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

w przedmiocie nowego tekstu roty przysięgi dla ministrów, urzędników i sędziów.

Art. 1. Na zasadzie art. 6-go Dekretu o najwyższej władzy reprezentacyjnej Republiki Polskiej z dn. 22 listopada 1918 r. (Dz. Pr. poz. 41), ustanawia Rada Ministrów przysięgę dla ministrów, urzędników i sędziów w następującej rocie:

a) dla ministrów:

„Przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu, że na powierzonym mi urzędzie Ministra Państwa Polskiego dążyć będę do ugruntowania wolności, niepodległości i potęgi Rzeczypospolitej Polskiej, której wierności zawsze dochowam; honoru i godności Narodu, oraz przepisów prawa strzec będę niezłomnie, a obowiązki moje zawsze sumiennie i z całą świadomością ciążącą na mnie odpowiedzialności wypełniać będę.

Tak mi Panie Boże dopomóż“.

b) dla urzędników:

„Przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu, że na powierzonym mi stanowisku urzędowym przyczyniać się będę w mym zakresie działania ze wszystkich sił do ugruntowania wolności, niepodległości i potęgi Rzeczypospolitej Polskiej, której zawsze wiernie służyć będę; wszystkich obywateli kraju w równym mając zachowaniu, przepisów

prawa strzec będę pilnie, obowiązki mego urzędu spełniać gorliwie i sumiennie, polecenia mych przełożonych wykonywać dokładnie, a tajemnicy urzędowej dochowam.

Tak mi Panie Boże dopomóż“.

c) dla sędziów:

„Przysięgam Panu Bogu Wszchemogącemu, że na powierzonym mi urzędzie sędziego przyczyniać się będę w mym zakresie działania ze wszystkich sił do ugruntowania wolności, niepodległości i potęgi Rzeczypospolitej Polskiej, której zawsze wiernie służyć będę; obowiązki urzędu mego spełniać będę gorliwie, sprawiedliwość bezstronnie według mego sumienia i zgodnie z przepisami prawa wymierzać, a tajemnicy urzędowej dochowam.

Tak mi Panie Boże dopomóż“.

Art. 2. Do osób, które zostały już zaprzysiężone w myśl Dekretu z dnia 20 lutego 1918 r. poz. 6 Dz. Pr. i pozostają na urzędzie, rozporządzenie niniejsze się nie odnosi.

Art. 3. Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Warszawa, dnia 22 listopada 1919 r.

Prezydent Ministrów:

I. J. Paderewski

487.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

w przedmiocie tymczasowych środków ochronnych przeciw zarazie stadniczej u koni rozplodowych.

W celu zapobieżenia szerzeniu się zarazy stadniczej (polyneuritis coitalis equi, exanthema coitale paraliticum) u koni rozplodowych i uśmierzenia tej zarazy zarządza się na mocy art. 1148 Ustawy Lekarskiej (Tom XIII Zbioru praw rosyjskich, wydanie 1905) na obszarze b. zaboru rosyjskiego aż do odwołania co następuje:

Art. 1. Zarazę stadniczą u koni rozplodowych uznaje się za chorobę zakaźną, przy której stosowane być mają przepisy art. 1090 — 1190 Ustawy Lekarskiej, a nadto niżej wymienione specjalne postanowienia.

Art. 2. Koni, dotkniętych zarazą stadniczą, jakoteż koni podejrzanych o tę chorobę lub o zarażenie się nią, nie wolno używać do stanowienia.

Jako podejrzane o zarażenie się uważać należy te konie rozplodowe, które w ciągu ostatnich dwunastu miesięcy stykały się z choremi końmi rozplodowymi przy akcie stanowienia, lub w inny sposób uzasadniający możliwość zarażenia się.

Art. 3. Klacze chore należy odosobnić i nie wolno zmieniać ich stanowiska bez zezwolenia władzy.

Art. 4. Klaczy, które były dotknięte zarazą stadniczą, nie wolno używać do rozplodu nawet wówczas, jeżeli są pozornie wyleczone; klacze ta-